

La Germanor del Camí

Enric Lluch

Edicions del Bullent

1

ots eixir un moment, Joan?

El coneixia des de feia bastant temps, tot i que havia perdut el fil sobre les seues activitats professionals. L'última vegada que havíem coincidit m'havia comentat que treballava en un taller de reparacions i feia un mes aproximadament l'havia vist amb l'uniforme de Protecció Civil. Poca cosa més.

–T'abelleix alguna cosa? –li vaig preguntar.

–No, no. Tinc un poc de pressa.

Vam eixir del bar abans que em serviren el café que havia demanat. Toni Rouco em va agafar del braç i dirigí els meus passos en direcció al taller mecànic que hi havia a la cantonada.

A la porta del taller hi havia un Ford Fiesta blanc. Obrí les portes i m'indicà que seguera al seient del copilot.

–Tu diràs... –vaig comentar bastant estranyat per la situació.

Toni Rouco va anar directe al gra.

–Necessite diners, Joan, i tinc algunes coses que et poden interessar.

–Quines coses?

Va agafar una bossa de plàstic que tenia davall el seient. Va ficar la mà dins i va traure una estatueta que em va recordar, de seguida, els abundants exvots ibers que havia vist representats a les pàgines dels manuals i al museu de Prehistòria. Tot seguit, tornà a ficar la mà dins la bossa i em va mostrar una clau de ferro d'un pam de llarga.

–És la clau original de la porta central d'una catedral molt coneguda –em va explicar en un xiu-xiu.

I, per acabar, va traure cinc fotos que reproduïen distintes escenes del procés d'exhumació de les despulles del beat del poble.

–Són úniques –em va explicar–. Anaven amb el dossier del procés.

Vaig mirar les fotos. En una d'aquestes apareixia el meu avi Vicent, mestre d'obres de l'ajuntament durant l'època de l'exhumació.

–Necessite diners, Joan –em va tornar a dir.

Vaig estar temptat de preguntar-li quants en volia per les fotos. Al cap i a la fi, no tenia cap record gràfic del meu avi i el reportatge em semblava interessant.

–No, mira, Toni, no m'interessa.

–La figureta tampoc? És autèntica.

–No, Toni. Ho lamente; però si necessites un poc de pasta... –vaig recordar que portava vint euros a la butxaca.

Toni va tornar a ficar-ho tot dins de la bossa de plàstic mentre jo tractava de traure els diners.

–No en porte més –li vaig dir alhora que li'ls donava.

Després de guardar-se els diners de manera precipitada, Toni Rouco va obrir la guantera del cotxe i va traure uns folis doblegats per la meitat.

–Tin –em va dir–. Crec que tu entendràs el que hi ha escrit.

Vaig eixir del Ford Fiesta amb els folis a la mà. Tot seguit vaig sentir que Toni Rouco engegava el cotxe. Mentre entrava de bell nou al bar, el vaig observar de cua d'ull mentre desapareixia carrer avall. Va ser l'última vegada que el vaig veure.

2

i havia tres folis i ben poca cosa escrita. Al primer, escrit a llapis amb lletra gran i clara, tan sols venia una pàgina web: www.um.es/nova/am_aug_val.htm

En el segon, escrit amb tinta de color roig, deia: *A l'oest de Cotes. Campament de Sertori? Comproveu dades. Dos i mig mile passuum a l'est des de la desviació, la Porta Praetoria, a l'oest del campament.*

El tercer text, escrit també amb tinta roja, resultava bastant més estrany i, alhora, intrigant: *Plata transportada des del Xúquer? J. R. B. assegura que van ser quintars en lingots. Ja s'han localitzat denaris. En té B. S.* Hi havia dibuixada una línia sobre la qual apareixia el nom d'un camí, Clapers, un rectangle amb una creu en aspa i una altra línia que representava un altre camí, Algepersers.

Vaig guardar els folis dins la bossa de cuir negra que m'havia regalat el meu germà pels Reis i, després de pagar el café, em vaig dirigir a casa. Si he de dir la veritat, no vaig tornar sobre aquells folis fins a una setmana després, quan el pare de Toni Rouco em va telefonar.

–Senyor Joan Soldeu? Sóc Jeroni Rouco, el pare del Toni. Perdona per la telefonada i per llevar-li un poc de temps... He trobat el seu número a la guia de telèfons i...

–No passa res. Digam.

Una pausa llarga i una respiració agitada.

–Necessite parlar amb vosté. És pel meu fill, sap?

–Ha passat alguna cosa?

Una altra pausa més llarga encara.

–No ho sé, la veritat. No ha tornat a casa des de dimecres passat i... Ja sé que és major d'edat, és clar, amb vint-i-sis anys..., però em té preocupat, sap? En fi, si no té inconvenient...

Va quedar de venir a casa en menys d'un quart d'hora.

El senyor Jeroni Rouco arrossegava la seua corpulència amb bastant desimboltura tenint en compte que podia tenir setanta anys llargs. El vaig fer passar al saló i vam seure al sofà.

–Si l'he molestat –va començar dient–, és perquè Toni em comentà que anava a parlar amb vosté dimecres passat al matí.

–Sí, sí, parlarem una estona.

El senyor Jeroni Rouco es va escurar la gola abans de preguntar, quasi a cau d'orella, si m'havia demanat diners. Jo li vaig deixar caure una de les mentides catalogades com a piadoses.

–No, exactament. Tan sols em va oferir unes cosetes i jo li vaig dir que no m'interessaven.

El senyor Jeroni s'ho pensà molt abans de tornar a preguntar:

–Què... li va oferir?

–Unes antiguitats i unes fotos.

Va arrufar les celles com si no haguera entès el que li havia dit. Per això vaig tractar de repetir-li-ho d'una altra manera.

–Coses antigues. Una figureta de metall menuda i una clau vella. Ah! I unes fotografies, però aquestes no eren massa antigues, no.

El senyor Jeroni Rouco semblava traure's les paraules del mig del fetge.

–I no li va oferir cap..., en fi, cap producte penalitzat..., vull dir, alguna cosa il·legal. En fi, de les prohibides, de les que...?

Vaig tractar d'endevinar.

–Drogues, vol dir?

–Sí.

–No, no. Ja li ho dic, em va oferir unes antiguitats i res més.

El senyor Jeroni Rouco es va incorporar del sofà i mirà i remirà cadascun dels racons del saló abans de tornar a preguntar-me si Toni havia tractat de vendre'm algun tipus d'estupefaent.

–Li he dit que no. De veritat. Tan sols, el que li he dit i després marxà amb el Ford Fiesta.

–Quin Ford Fiesta? El meu fill no té cap Ford Fiesta.

No vaig saber donar-li cap explicació, perquè no la sabia. Un instant després, el senyor Jeroni Rouco es va acomiadar. I jo, una vegada tancada la porta, vaig anar a buscar la meua bossa de cuir negre.